

en Ulovlighed, saa maae alle de øvrige forffjel- lige Ulemper, der ere komne frem, og hvortil Noget endog henregne Bestemmelsen af Fælles- udgifterne, kun betragtes som noget meer eller mindre Banffkeligt, som Noget, der ikke kan ansees for ønskeligt at bevare i en lang Frem- tid, hvorfor man ogsaa har gjort sig Umage for at komme ud deraf; men paa den anden Side maa jeg fastholde — og hermed skal jeg slutte —, at Tilstanden ligesuldt maa erkjendes for at være fuldstændig lovlig.]

J. N. Hansen: Seg vil begynde med at erklære, at, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) udtalte angaaende Forstaaelsen af, hvad der kunde være Gjenstand for en Overenskomst, er jeg fuld- stændig enig med ham i. Man har ved den Overenskomst, som fandt Sted i Fællesud- valget, hverken tænkt paa at afgjøre Spørgs- maalet om lovligt eller ikke lovligt, eller derved paa nogen Maade afgjort dette Spørgsmaal. Den ærede sidste Taler gif meget videre, end jeg kan finde mig i med Tausshed. Dersom han havde indffrænket sig til at sige, at den Fremgangsmaade, som er fulgt, var lovlig, skulde jeg ikke have taget Ordet, thi dette Spørgsmaal har været forhandlet saa ofte, at vi godt kunne henvise til tidligere Udtalelser i saa Henseende; men det ærede Medlem gif saa vidt, at han sagde, at det var den eneste lovlige Wei, man kunde gaae, og dette maa jeg paa det Allerbestemteste modsige. Dersom det Mi- nisterium, der affluttede Freden og som fore- lagde Fredstractaten her og fik Samtykke til den af Rigsraadet, havde holdt paa sin første offentligt udtalte Mening, oplæst, saaledes som den var vedtagen i Statsraadet, saa havde man efter min Formening været inde paa en alde- les lovlig Wei. Seg skal ikke overdrive mine Øttringer og sige, at det vilde have været den eneste lovlige Wei, men jeg vil blot sige, at saa havde man været inde paa en fuldstændig lov- lig Wei. Naar det nævnte Ministerium havde forelagt Rigsdagen et Forslag til at ophæve Indffrænkningensloven af 1855, og Rigsdagen havde vedtaget det, saa havde dermed den hele Sag været fuldstændig lovligt afgjort uden at spørge Rigsraadet, og denne Fremgangsmaade

vilde jo have været i Overensstemmelse med den Erklæring, der blev afgiven i Landstinget i Anledning af den der stillede Forespørgsel. I Folkethinget fremkom der senere en anden Erklæring, hvilket jeg meget beklager, thi det var Begyndelsen, som førte os ind i det Uføre, hvori vi ere komne; men dersom Regjeringen havde fastholdt sin første Betragtning af Sagen, vilde vi hurtigt være komne gennem Banff- lighederne, og det ad en fuldstændig lovlig Wei. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) meente, at jeg stræbte efter at faae det sidste Ord; men det skal jeg virkelig ikke gjøre. Seg skal, naar jeg har sluttet dette mit Foredrag, lade det ærede Medlem udtale sig saameget, han vil, og jeg erklærer forud, at, hvad han end siger, skal jeg forholde mig taus dertil, thi jeg har ikke Noget imod; at han faaer det sidste Ord. Det ærede Medlem paa- staaer nu, at han har konstateret, at jeg ikke har indladt mig paa Spørgsmaalet om Freds- tractatens Betydning med Hensyn til Slesvig. Seg kan gjerne give den bestemte Erklæring, at jeg er enig med det ærede Medlem deri, at vi ved Fredstractaten bleve stille ved Slesvig; dersom det er en saadan Erklæring; det ærede Medlem har savnet, saa har han den nu. Men det, han vilde ulede deraf, bristede for ham. Seg har nemlig gjort gjældende to Gange, og vil derfor ikke gjøre det tredje Gang, hvor- ledes Regjeringen og Rigsraadet betragtede det Spørgsmaal, om Grundloven af 18de Novem- ber 1863 ved Fredstractaten uden Videre blev fuldstændig forandret til noget Andet end det, den før var; med Hensyn dertil siger jeg, at Regjeringen og det nævnte Rigsraad have erkjendt, at den nævnte Grundlov ikke ligesom paa Grund af Fredstractaten kunde ansees forandret, men at der hørte en Grundlovsbe- stemmelse til, for at den skulde kunne ansees forandret. Deri ligger mit Svar, og jeg troer, det maa ansees for fuldstændig tilfredsstillende. (Wille: Nei!) Ja, det ærede Medlem vil ikke erkjende det. (Wille: Hvor faae vi Pengene fra?) Seg maa gjøre opmærksom paa, at jeg endnu ikke har sat mig ned; det ærede Medlem er saa utaalmodig, men jeg vil bede ham have en lille Smule Taalmodighed. Herre Gud! Li et Dieblif, saa skal det ærede